

Sygn. akt I C 303/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 listopada 2022 r.

Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Anna Lisowska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Judyta Masłowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 października 2022 roku

sprawy z powództwa Powiatu P. - Powiatowego Urzędu Pracy w P.

przeciwko P. K., M. B., G. K., S. B.

o zapłatę

o r z e k a:

I. Utrzymuje w całości nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Rejonowego w Piszcu I Wydziału Cywilnego z dnia 7 czerwca 2022r. wydany w sprawie sygn. akt I Nc 129/22.

II. Zasądza solidarnie od pozwanych P. K., M. B., G. K., S. B. na rzecz powoda Powiatu P. - Powiatowego Urzędu Pracy w P. tytułem dodatkowych kosztów procesu kwotę 1 200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za czas od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 303/22

UZASADNIENIE

Powiat P. – Powiatowy Urząd Pracy w P. wytoczył powództwo przeciwko P. K., G. K., M. B. i S. B. o zapłatę kwoty 31 335,45 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 1 kwietnia 2022 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że P. K. w dniu 28 sierpnia 2020 roku zawarła ze Starostą P. umowę nr (...) o przyznanie jednorazowych środków na podjęcie działalności gospodarczej. Na zawarcie umowy zgodę wyraził mąż pozwanej G. K.. Umowa została zabezpieczona wekslem własnym in blanco z poręczeniem wekslowym wystawionym przez pozwanych P. K. i G. K.. Poręczenia wekslowego udzielili pozwani M. B. i S. B..

W ramach realizacji umowy nr (...) z dnia 28 sierpnia 2020 roku pozwana P. K. otrzymała od powoda środki finansowe w wysokości 29 000 złotych na podjęcie działalności gospodarczej w zakresie fryzjerstwo i pozostałe zabiegi kosmetyczne (...).

Pozwana P. K. podjęła działalność gospodarczą od dnia 21 września 2020 roku. Powód pismem z dnia 23 listopada 2021 roku wezwał pozwaną P. K. do złożenia dokumentacji po upływie okresu 12 miesięcy prowadzenia działalności gospodarczej.

W dniu 10 grudnia 2021 roku pozwana P. K. złożyła powodowi dokumenty dotyczące potwierdzenia zrealizowania zawartej pomiędzy stronami umowy. Powód dokonał weryfikacji złożonych przez pozwaną dokumentów i w tym celu w dniu 10 grudnia 2021 roku został wygenerowany raport ZUS-U1 dotyczący P. K.. Z raportu jednoznacznie wynikało, że pozwana P. K. w dniu 4 stycznia 2021 roku podjęła zatrudnienie w pełnym wymiarze czasu pracy i od tego dnia jest ubezpieczona jako pracownik.

Zmiana przepisów prawa dotycząca tego, że bezrobotny może w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, ogłoszonego z powodu COVID-19, oraz w okresie 30 dni po ich odwołaniu podjąć zatrudnienie weszła w życie w dniu 21 stycznia 2021 roku. Pozwana P. K. podjęła zatrudnienie od 4 stycznia 2021 roku. Podjęcie zatrudnienia przez pozwaną w dniu 4 stycznia 2021 roku było niezgodne z prawem. Pozwana nie poinformowała powoda o podjęciu zatrudnienia. Wiedzę o tym fakcie powód uzyskał z raportu ZUS.

Powód pismem z 17 grudnia 2021 roku wypowiedział umowę i wezwał do zwrotu środków. Pismo zostało wysłane na adres wskazany przez pozwaną. Pismo wróciło z adnotacją „zwrot nie podjęto w terminie”.

W dniu 17 marca 2022 roku powód wypełnił weksel i opatrzył go datą płatności. Pismami z dnia 17 marca 2022 roku pozwani zostali poinformowani o wypełnieniu weksla i opatrzeniu go datą płatności na dzień 31 marca 2022 roku.

Dochodzona pozwem należność to kwota 31 335,45 złotych oraz odsetki ustawowe liczone od 1 kwietnia 2022 roku do dnia zapłaty.

Na żadaną kwotę 31 335,45 złotych składają się następujące należności:

- kwota jednorazowych środków na podjęcie działalności gospodarczej w wysokości 28 554,44 złotych,
- odsetki w wysokości 2 781,01 złotych.

Pozwana P. K. otrzymała w dniu 1 września 2020 roku środki na podjęcie działalności gospodarczej w wysokości 29 000 złotych. Po rozliczeniu dokonanych wydatków część kwoty została zwrócona przez pozwaną, tak więc wysokość otrzymanej od powoda pomocy wynosi 28 554,44 złotych.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym wydanym w sprawie I Nc 129/22 z dnia 7 czerwca 2022 roku Sąd Rejonowy w Pieszku nakazał pozwanym zapłacić solidarnie na rzecz powoda całość dochodzonego roszczenia wraz z kosztami postępowania (k. 92).

Pozwani wnieśli zarzuty do nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnieśli o uchylenie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 7 czerwca 2022 roku w całości, a także o oddalenie powództwa w całości.

Pozwana P. K. przyznała, że w dniu 28 sierpnia 2020 roku zawarła ze Starostą P. umowę nr (...) o przyznanie jednorazowych środków na podjęcie działalności gospodarczej. Na zawarcie powyższej umowy wyraził zgodę mąż pozwanej G. K.. Umowa została zabezpieczona wekslem własnym in blanco z poręczeniem wekslowym wystawionym przez pozwanych P. K. i G. K.. Poręczenia wekslowego udzielili pozwani M. B. i S. B.. Dalej przyznała, że w ramach realizacji umowy nr (...) z dnia 28 sierpnia 2020 roku otrzymała od powoda środki finansowe w wysokości 29 000 złotych na podjęcie działalności gospodarczej w zakresie fryzjerstwo i pozostałe zabiegi kosmetyczne (...).

Pozwana P. K. podjęła działalność gospodarczą od dnia 21 września 2020 roku. Powód pismem z dnia 23 listopada 2021 roku wezwał pozwaną P. K. do złożenia dokumentacji po upływie okresu 12 miesięcy prowadzenia działalności gospodarczej. W dniu 10 grudnia 2021 roku pozwana P. K. złożyła powodowi dokumenty dotyczące potwierdzenia zrealizowania zawartej pomiędzy stronami umowy. Do dokumentów załączono między innymi potwierdzenie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, że na dzień 6 grudnia 2021 roku pozwana P. K. z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej była płatnikiem składek.

W dniu 4 stycznia 2021 roku pozwana P. K. podjęła zatrudnienie w pełnym wymiarze czasu i od tego dnia jest ubezpieczona jako pracownik.

Zdaniem pozwanych solidarnych podjęcie przez pozwaną P. K. zatrudnienia powinno być oceniane na podstawie przepisów w nowym brzmieniu, bez konieczności zawierania aneksu do umowy.

Zgodnie z rozporządzeniem zmieniającym rozporządzenie Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 14 lipca 2017 r. w sprawie dokonywania z Funduszu Pracy refundacji kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy oraz przyznawania środków na podjęcie działalności gospodarczej, bezrobotny – czyli strona umowy o dofinansowanie – może w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, ogłoszonego z powodu COVID-19 oraz w okresie 30 dni po ich odwołaniu podjąć zatrudnienie lub zawiesić wykonywanie działalności gospodarczej na okres dłuższy niż 6 miesięcy.

W przedmiotowym wypadku działalność gospodarcza nie została zawieszona. Nadto, działalność gospodarcza jest kontynuowana, zatem cel udzielenia finansowania został osiągnięty.

Podjęcie zatrudnienia przez pozwaną w dniu 4 stycznia 2021 roku było jedynym rozwiązaniem służącym poprawie sytuacji finansowej pozwanej P. K., co z kolei korzystnie wpłynęło na dalszy rozwój sytuacji zawodowej i działalności gospodarczej założonej dzięki uzyskaniu dofinansowania.

Podjęcie zatrudnienia było podyktowane brakiem dochodów z działalności gospodarczej, która wówczas polegała na świadczeniu usług fryzjerskich i pozostałych zabiegów kosmetycznych. W związku z wprowadzeniem stanu zagrożenia epidemicznego i stanu epidemii Rada Ministrów decydowała się na wprowadzenie tzw. lockdownu, który kilkakrotnie doprowadził do konieczności zaprzestania prowadzenia działalności, między innymi przez przedsiębiorstwa należące do branży fryzjerskiej i kosmetycznej.

Wobec tego, że przedsiębiorstwo generowało wyłącznie straty i okresowo żadnych zysków, zachodziła poważna obawa utraty możliwości regulowania pozwaną P. K. zobowiązań – zarówno zawodowych jak i konsumenckich. Wobec zagrożenia upadłością, P. K. podjęła decyzję o podjęciu zatrudnienia, ponieważ powzięła wiedzę, że zostanie wprowadzona taka możliwość, która obejmie osoby znajdujące się w analogicznej sytuacji. Osoby, które otrzymały dofinansowanie w celu założenia działalności gospodarczej, niemniej w związku z epidemią, znalazły się w trudnej sytuacji finansowej, mogły podjąć zatrudnienie albo zawiesić działalność.

Sąd ustalił, co następuje:

P. K. w dniu 28 lipca 2020 roku wystąpiła do Dyrektora Powiatowego Urzędu Pracy z wnioskiem o przyznanie z funduszu pracy jednorazowo środków na podjęcie działalności gospodarczej.

(dowód: wniosek k. 20-34)

W dniu 28 sierpnia 2020 roku pomiędzy Starostą P. reprezentowanym przez Powiatowy Urząd Pracy w P., a P. K. została zawarta umowa nr (...) o przyznanie jednorazowych środków na podjęcie działalności gospodarczej.

Na mocy umowy, urząd przyznał osobie bezrobotnej dofinansowanie w kwocie 29 000 złotych, natomiast P. K. zobowiązała się podjąć i prowadzić działalność gospodarczą w zakresie Fryzjerstwo i pozostałe zabiegi kosmetyczne, (...).

Nadto, P. K. zobowiązała się, między innymi, do prowadzenia działalności gospodarczej przez okres co najmniej 12 miesięcy od dnia jej podjęcia, a także do niezwłocznego, lecz nie później niż w terminie 7 dni kalendarzowych, poinformowania Urzędu o wszelkich zmianach mogących mieć wpływ na realizację umowy, w szczególności o podjęciu zatrudnienia w okresie 12 miesięcy od dnia podjęcia działalności gospodarczej.

Urząd na podstawie zawartej umowy mógł wypowiedzieć umowę ze skutkiem natychmiastowym i bez wypłaty jakichkolwiek odszkodowań, gdy osoba bezrobotna podejmie zatrudnienie w okresie pierwszych 12 miesięcy prowadzenia działalności gospodarczej.

G. K. wyraził zgodę na zaciągnięcie zobowiązania przez P. K., z którą pozostawał we wspólności majątkowej.

M. B. i S. B. poręczyli solidarnie za wszelkie zobowiązania wynikające z przyznanych środków z Funduszu Pracy przez Starostę P. P. K. i G. K. istniejące i w przyszłości powstać mogące w związku z tym na złożonym przez wystawcę weksla.

(okoliczności bezsporne, dowód: lista wypłat k. 19, umowa nr (...) z 28.08.2020r. wraz z załącznikami k. 50-66)

Pismem z 23 listopada 2021 roku Dyrektor Powiatowego Urzędu Pracy w P., działając w imieniu Starosty P., wezwał P. K. do przedłożenia zaświadczenia z Urzędu Skarbowego, zaświadczenia z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, dokumentacji potwierdzającej prowadzenie działalności gospodarczej przez okres co najmniej 12 miesięcy oraz oświadczenie o nieodzyskaniu podatku VAT. Pismo zostało doręczone 24 listopada 2021 roku.

P. K. przedłożyła wymagane dokumenty.

(dowód: pismo z 23.11.2021r. k. 35, odpis zpo k. 36-36v)

W dniu 4 stycznia 2021 roku P. K. podjęła zatrudnienie w pełnym wymiarze czasu pracy.

Starosta P., w którego imieniu działał Dyrektor Powiatowego Urzędu Pracy w P., pismem z 17 grudnia 2021 roku poinformował P. K., że naruszyła warunki zawartej umowy i zażądał zwrotu środków przyznanych na rozpoczęcie działalności gospodarczej wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od dnia otrzymania środków.

Urząd wypowiedział umowę P. K. i zażądał zwrotu otrzymanych środków wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od dnia otrzymania dofinansowania do dnia zwrotu tj. kwoty 29 938,43 złotych. Pismo nie zostało podjęte w terminie.

Pismem z 22 grudnia 2021 roku P. K. zwróciła się do Dyrektora Powiatowego Urzędu Pracy w P. o nierozwiązywanie umowy.

Pismem z 17 stycznia 2022 roku Urząd Pracy podtrzymał swoje stanowisko. Pismo zostało doręczone 20 lutego 2022 roku.

(okoliczności bezsporne, dowód: raport ZUS-U1 k. 41-44, pismo z 17.12.2021r. k. 46, odpis koperty k. 47, zpo k. 48-48v, pismo z 22.12.2021r. k. 67-70, pismo z 17.01.2022r. k. 71-71v, zpo k. 72-72v)

Pismem z 14 lutego 2022 roku S. K. i M. B. zostali poinformowani o tym, że w dniu 17 grudnia 2021 roku Urząd Pracy wypowiedział umowę o przyznanie jednorazowo środków na podjęcie działalności gospodarczej zawartej z P. K., do której S. K. i M. B. są poręczycielami. Jednocześnie Urząd Pracy zażądał zwrotu środków otrzymanych na podjęcie działalności gospodarczej wraz z odsetkami ustawowymi. Pismo zostało doręczone 16 lutego 2022 roku.

(dowód: pismo z 14.02.2022r. k. 73-73v, zpo k. 74-74v)

Pismami z 17 marca 2022 roku P. K., G. K., S. B. oraz M. B. zostali zawiadomieni, jako wystawcy weksla, o wypełnieniu weksla na sumę odpowiadającą aktualnemu zadłużeniu z tytułu otrzymanych środków, stanowiącemu na dzień 31 marca 2022 roku kwotę 31 335,45 złotych oraz o opatrzeniu tegoż weksla datą 31 marca 2022 roku. Pisma doręczono 21 marca 2022 roku.

(dowód: weksel własny in blanco k. 14, pismo z 17.03.2022r. k. 75,77, 79, 81, zpo k. 76-76v, 78-78v, 80-80v, 82-82v)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne i podlega uwzględnieniu.

Bezspornie strony łączyła umowa z dnia 28 sierpnia 2022 roku zawarta na podstawie przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz rozporządzenia Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 14 lipca 2017 r. w sprawie dokonywania z Funduszu Pracy refundacji kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy oraz przyznawania środków na podjęcie działalności gospodarczej.

Na mocy przepisu art. 46 ust. 1 pkt 2 wskazanej ustawy Starosta z Funduszu Pracy mógł przyznać bezrobotnemu jednorazowo środki na podjęcie działalności gospodarczej, w tym na pokrycie kosztów pomocy prawnej, konsultacji i doradztwa związane z podjęciem tej działalności, w wysokości określonej w umowie, nie wyższej jednak niż 6-krotnej wysokości przeciętnego wynagrodzenia.

Na podstawie umowy z dnia 28 sierpnia 2020 roku pozwana P. K. uzyskała od powoda dofinansowanie w kwocie 29 000 złotych na pokrycie wydatków związanych z podjęciem działalności gospodarczej. Powód wypłacił pozwanej środki w dniu 31 sierpnia 2020 roku.

Zgodnie z postanowieniami umowy pozwana P. K. winna była przez okres 12 miesięcy prowadzić działalność gospodarczą (§ 3 pkt 5 umowy).

Zgodnie z § 12 ust. 2 pkt 2 przedmiotowej umowy powód mógł wypowiedzieć umowę ze skutkiem natychmiastowym i bez wypłaty jakichkolwiek odszkodowań, gdy osoba bezrobotna podejmie zatrudnienie w okresie pierwszych 12 miesięcy prowadzenia działalności gospodarczej. Nadto zgodnie z § 8 ust. 2 pkt 4 umowy pozwana P. K. zobowiązała się niezwłocznie, lecz nie później niż w terminie 7 dni kalendarzowych, poinformować Urząd o wszelkich zmianach mogących mieć wpływ na realizację niniejszej umowy, w szczególności o podjęciu zatrudnienia w okresie 12 miesięcy od dnia podjęcia działalności gospodarczej.

Pozwana podjęła zatrudnienie w dniu 4 stycznia 2021 roku w pełnym wymiarze czasu pracy, nie informując o tym w żaden sposób powoda. Powód dowiedział się o podjęciu zatrudnienia przez pozwaną z raportu ZUS-U1, podczas weryfikacji spełnienia warunków umowy przez pozwaną.

Pozwana P. K. argumentowała, że niedopełnienie warunków umowy wynikało z faktu, iż powzięła informację o mającym wejść w życie przepisie, który zezwalał na podjęcie zatrudnienia przez osoby bezrobotne, które otrzymały środki na założenie działalności gospodarczej. Nadto wskazała, że podjęcie zatrudnienia było konieczne, gdyż działalność gospodarcza pozwanej, ze względu na tzw. lockdown i pandemię COVID-19, zaczęła przynosić straty. Pozwana podjęła zatrudnienie, aby zapewnić sobie i rodzinie środki do życia.

Jednakże, pozwana nie wywiązała się z ciążącego na niej obowiązku poinformowania powoda o podjęciu zatrudnienia.

W okresie 12 miesięcy, w których miała prowadzić działalność gospodarczą pozwana nie podjęła żadnych działań w celu porozumienia się z powodem i przedstawienia swojej sytuacji. Pozwana podejmując zatrudnienie w czasie prowadzenia działalności gospodarczej, na którą przyznano dofinansowanie, nie wywiązała się z priorytetowego warunku i celu umowy.

Obowiązek zwrotu otrzymanych środków określony w § 12 ust. 3 umowy wynika wprost z przepisu art. 46 ust. 3 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, który zobowiązuje do zwrotu otrzymanych środków wraz z odsetkami ustawowymi, jeżeli osoba, która je otrzymała prowadziła działalność gospodarczą przez okres krótszy niż 12 miesięcy albo naruszone zostały inne warunki umowy dotyczące przyznania tych środków. Norma ta nakazuje zwrot środków nie w przypadku jakiegokolwiek naruszenia warunku umowy, lecz takiego, który dotyczył przyznania środków.

Pozwana P. K. wskazywała, że rozporządzeniem Ministra Rozwoju, Pracy i Technologii z dnia 18 stycznia 2021 roku zmieniono rozporządzenie w sprawie dokonywania z Funduszu Pracy refundacji kosztów wyposażenia lub

doposażenia stanowiska pracy oraz przyznawania środków na podjęcie działalności gospodarczej. W rozporządzeniu Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 14 lipca 2017 roku w sprawie dokonywania z Funduszu Pracy refundacji kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy oraz przyznawania środków na podjęcie działalności gospodarczej wprowadzono między innymi zmiany w § 8, do którego dodano ust. 3-5. Zgodnie z dodanym w § 8 ust. 5 bezrobotny, absolwent CIS, absolwent KIS lub opiekun może w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, ogłoszonego z powodu COVID-19, oraz w okresie 30 dni po ich odwołaniu podjąć zatrudnienie lub zawiesić wykonywanie działalności gospodarczej na okres dłuższy niż 6 miesięcy. Rozporządzenie obowiązuje od dnia 21 stycznia 2021 roku.

W ocenie pozwanej ustawodawca nadał rozporządzeniu moc wsteczną i objął jego zastosowanie wszystkie umowy o dofinansowanie zawarte i realizowane przed dniem wejścia w życie zmian wprowadzonych tym rozporządzeniem.

Ze stanowiskiem pozwanej nie sposób się zgodzić.

Zgodnie z rozporządzeniem z dnia 18 stycznia 2021 roku, osoba, która otrzymała środki może podjąć zatrudnienie od dnia 21 stycznia 2021 roku. Przepisy przejściowe nie dotyczą zatrudnienia podjętego przez osobę bezrobotną przed dniem wejścia w życie rozporządzenia i nie stanowią, że takie działanie jest zgodne z prawem. Podjęcie zatrudnienia przez pozwaną P. K. w dniu 4 stycznia 2021 roku nastąpiło wbrew zapisom umowy i obowiązującym przepisom prawa. Pozwana P. K. uprawniona była do podjęcia zatrudnienia od 21 stycznia 2021 roku. W przypadku podjęcia zatrudnienia po tej dacie nie byłaby zobowiązana do zwrotu otrzymanego dofinansowania.

W realiach przedmiotowej sprawy w ocenie Sądu należało przyjąć, iż zgłoszone przez powoda żądanie zwrotu otrzymanego dofinansowania jest zasadne.

W związku z powyższym Sąd w punkcie pierwszym wyroku utrzymał w całości nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Rejonowego w Pieszem I Wydziału Cywilnego z dnia 7 czerwca 2022 roku wydany w sprawie sygn. akt I Nc 129/22 zgodnie z art. 493 § 4 k.p.c.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania, wyrażoną w art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Pozwani przegrali proces w całości zatem winni zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty postępowania. Wobec zasądzonych kosztów postępowania w nakazie zapłaty w postępowaniu nakazowym Sąd zasądził od pozwanych na rzecz powoda tytułem dodatkowych kosztów procesu kwotę 1 200 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za czas od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty. Na tę kwotę składa się uzupełnienie wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika ustalone zgodnie z zapisami § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 roku.